

csepegtetett Klosterfrauval etetnek, frissítik véle a tarkóm és a halántékom. Kin-
keservesen rámosolygok: Ne haragudjatok, úgy látszik, öregszem. Néha ok nél-
kül olyan leszek, mint a saját árnyékukat megugató vén kutyák. Ne törődjete-
kélem!

– Indulhatunk? – kérdezi Clemens. – Irány Frankfurt am Main!

– Indulhatunk!

Még egyszer visszaneztem a Minnesänger sírjára: Nyugodjál békében Wal-
ter von der Vogelweide! Te talán megértened, hogy valamilyen formában mind-
annyian, minden időkből unterwegs, útközben vagyunk az élet és halál, s a for-
málódó világ ellentétes partjai között. . .

BENCZE JÓZSEF

Az én bölcsőm

Szekéren hozták haza anyámat
szülni. Loholt a bába.
Bátyám legény volt, anyám ősz asszony.
Későn jöttem, de mégse hiába.

Bátyám pólyáit mosták ki nékem,
s menedékem lett kiságy, bölcső,
Úgy tudom, dédapámé volt régen:
nem kellett kérni azt se kölcsön.

Hány nemzedék is gögicsélt benned
koporsószerű, falusi bárka!
Cselédporontyok fádba fogódtak,
maszatos kezük nyoma: márka.

Búzaszem

Parasztok zsákjából kiestem,
cingár kis búzaszem,
ezüstgyökér szép lábaim
hant-dombokra másztak.
De megkent fénnel a harmat,
kis búza-agancsot, szarvat,
és a sátoros ég, árnyat ígért.
Most sárkány-szelek dér-taraja,
cicka-szelek kakas zaja
csipked, vagdos, rubint-karmos
vadborona-kinnal-
Mégis, Óh tavasz, Nyári!
Csak addig kibírjam!